

Reactie op internetconsultatie d.d. 9 maart 2017 inzake wijziging van re-integratie-inspanningen en loonsancties

Door : R.T. van Baarlen, gediplomeerd deskundige sociale zekerheid en werkgeversadviseur, op persoonlijke titel.

Ik vertegenwoordig werkgevers onder meer in procedures bezwaar, beroep en hoger beroep.

Contact : via r.baarlen@fiscount.nl

Datum : 14 maart 2017

Geachte dames en heren,

Vanuit de veronderstelling dat de lezers van mijn commentaar bekend zijn met de wet- en regelgeving en praktijk van re-integratie-inspanningen door werkgevers en opgelegde loonsancties, beperk ik mijn commentaar tot aanbevelingen per deelonderwerp en op de voorgestelde wijzigingen.

Aanbevelingen re-integratie door werkgevers en opgelegde loonsancties

In de Memorie van Toelichting, punten 6 (werknemer) en 3 (werkgever), is aangegeven dat tijdens de periode van loondoorbetaling bij ziekte 70% van de werknemers die minimaal 42 weken zijn herstellen, tweede spoor re-integratie voorkwam bij 15% van de werkgevers en daarvan ‘slechts’ 9% van de kleine werkgevers met minder dan 20 werknemers – die per definitie minder mogelijkheden tot re-integratie hebben - de afgelopen vier jaren met een loonsanctie is geconfronteerd. Daarnaast is er thans een discussie in de politiek gaande om de plicht tot loondoorbetaling bij ziekte voor kleine werkgevers te beperken tot één jaar.

Deze feiten leiden tot mijn aanbeveling om – anders dan in de voorgestelde wijzigingen - de re-integratie van zieke werknemers door kleine werkgevers te beperken tot één jaar en de bevoegdheid tot oplegging van mogelijke loonsancties aan die groep werkgevers te verplaatsen naar de eerstejaarsevaluatie, waarvoor mede rechtvaardiging wordt ontleend aan het aangegeven beperkte effect van werkhervatting- en loonsanctie na 2 jaren van ziekte.

Werkgevers klagen over de onvoorspelbaarheid van de beoordeling van loonsancties door het UWV, waarbij uit de praktijk blijkt dat er regelmatig onnodig discussies met het UWV over detailpunten in de re-integratie zijn die geen recht doen aan de doelstelling: “het stimuleren van werkgevers tot re-integratie en sanctioneren van evidente nalatigheden in die re-integratie”. Een voorbeeld hiervan ten aanzien van het tweede spoor blijkt uit de een recente uitspraak d.d. 1 maart 2017, nummer ECLI:NL:CRVB:2017:752, van de Centrale Raad van Beroep.

Deze feiten uit de praktijk leiden tot mijn aanbeveling om – anders dan in de voorgestelde wijzigingen deze onduidelijkheden in de beoordeling door het UWV van re-integratie-inspanningen bij de RIV-toets te verwijderen en het opleggen van loonsancties te beperken tot een evidente en grove overtreding van re-integratie-inspanningen.

Indien beide voorstaande aanbevelingen zouden worden gevolgd, is er geen aanleiding meer om op te merken dat in de vele onderzoeken naar de resultaten van re-integratie door werkgevers, verzekeraars en UWV geen rechtvaardiging kan worden gevonden om – zoals wordt voorgesteld – minder waarde te hechten aan de oordelen van professionals die werkgevers in de publieke verzekering adviseren dan aan professionals van verzekeraars in de private sector.

Indien beide voorstaande aanbevelingen niet worden gevolgd, zie ik geen objectieve rechtvaardiging voor het laatstbedoelde onderscheid tussen de publieke en private sector, waarin het financieel belang gelijk is, en de voorgestelde wijziging tevens het ‘level playing field’ tussen de publieke en private verzekering juist weer zal verstoren.

De tussentijdse RIV-toets door het UWV

Een vrijwillige, en afhankelijk van de wijziging in omstandigheden zo mogelijk herhaalde, tussentijdse RIV-toets na één jaar ziekte, lost de bestaande onduidelijkheden en discussies met het UWV niet op maar verplaatst deze, overigens zonder de mogelijkheid van bezwaar en op kosten van werkgevers, van het einde- naar het begin van het tweede ziektejaar. Werkgevers moet nu extra gaan betalen voor door het UWV gecreëerde- en door de wetgever toegelaten onduidelijkheid, hetgeen door het ontbreken van rechtszekerheid nauwelijks iets aan verbetering bijdraagt.

Mijn aanbeveling is dan ook, indien de tussentijdse RIV-toets zou blijven gehandhaafd, rechtszekerheid aan de uitkomsten daarvan te verbinden en dat tussentijdse oordeel op publieke kosten – ter stimulering van re-integratie in de plaats van het in stand houden van sancties door onduidelijkheid – verplicht te stellen.